

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobců: **a) J. Š., , a b) R H.**, oba zastoupeni JUDr. Davidem Karabcem, advokátem, se sídlem Na Stráži 1306/5, Praha 8, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti: **Městské vily Libuš a. s.**, se sídlem Meteorologická 987/19, Praha 4, IČ 24180751, zastoupeny Mgr. Pavlou Krejčí, advokátkou, se sídlem Újezd 46, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2013,

- č. j. MHMP 1250978/2013, sp. zn. S-MHMP 869782/2013/SUP/Je,
- č. j. MHMP 1228462/2013, sp. zn. S-MHMP 869785/2013/SUP/Je,
- č. j. MHMP 1252437/2013, sp. zn. S-MHMP 869789/2013/SUP/Je,
- č. j. MHMP 1253471/2013, sp. zn. S-MHMP 869796/2013/SUP/Je,
- č. j. MHMP 1251351/2013, sp. zn. S-MHMP 869792/2013/SUP/Je

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2013,

- č. j. MHMP 1250978/2013, sp. zn. S-MHMP 869782/2013/SUP/Je,
- č. j. MHMP 1228462/2013, sp. zn. S-MHMP 869785/2013/SUP/Je,
- č. j. MHMP 1252437/2013, sp. zn. S-MHMP 869789/2013/SUP/Je,
- č. j. MHMP 1253471/2013, sp. zn. S-MHMP 869796/2013/SUP/Je,
- č. j. MHMP 1251351/2013, sp. zn. S-MHMP 869792/2013/SUP/Je,

se zrušují a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení 49 747 Kč, a to do rukou jejich zástupce JUDr. Davida Karabce, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhají zrušení shora označených rozhodnutí, kterými žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 12, odboru výstavby (dále též „stavební úřad“) z 3. 7. 2013, č. j. OVY/8951/2013/Vos, č. j. OVY/8952/2013/Vos, č. j. OVY/8954/2013/Vos, č. j. OVY/8956/2013/Vos a č. j. OVY/8959/2013/Vos (dále též „prvostupňová rozhodnutí“). Těmito usneseními bylo rozhodnuto, že žalobci nejsou účastníky řízení o dodatečném povolení stavby „Městské vily Libuš“, konkrétně řízení vztahující se k řadovým rodinným domům označeným A6, A5, A4, A2 a A3.

Pro přehlednost Městský soud v Praze nejprve uvádí některé skutečnosti zřejmé ze správního spisu a dokumentů předložených žalobci. Osoba zúčastněná na řízení počala provádět stavbu celkem šestnácti řadových rodinných domů (označených A1 - 8 a B1 - 8) v komplexu „Městské vily Libuš“ při ulici V Hrobech, Praha Libuš na základě (samostatných) certifikátů autorizovaného inspektora. Rozhodnutím ze dne 7.3.2013, zn. OVY/27975/2012/Te rozhodl stavební úřad, že osobě zúčastněné nevzniklo na základě certifikátů právo provést stavbu jednotlivých domů. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno v odvolacím řízení rozhodnutím nynějšího žalovaného z 16.8.2013, sp.zn. S-MHMP 505244/2013/OST/Je, č. j. MHMP 849846/2013.

Stavební úřad zahájil dne 30.5.2013 pro řadové domy A2 – 6 řízení o dodatečném povolení stavby; řízení vedl vždy pro každý dům samostatně, a to pod zn. OVY/8951/2013/Vos, OVY/8952/2013/Vos, OVY/8954/2013/Vos, OVY/8956/2013/Vos a OVY/8989/2013/Vos. V těchto správních řízeních byla vydána výše zmíněná prvostupňová rozhodnutí, že žalobci nejsou účastníky těchto řízení.

Usneseními ze dne 29.11.2013, zn. OVY/28361/2013/Vos, OVY/28363/2013/Vos, OVY/28364/2013/Vos, OVY/28365/2013/Vos, OVY/28367/2013/Vos, OVY/28369/2013/Vos, OVY/28371/2013/Vos, OVY/28372/2013/Vos, OVY/28373/2013/Vos stavební úřad zahájil (samostatná) řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) pro řadové rodinné domy A7 - 8, B1 - 3 a B5 - 8 a současně pro tyto stavby řízení přerušil, neboť osoba zúčastněná podala žádost o dodatečné stavební povolení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. V těchto řízeních stavební úřad žalobce přijal do okruhu účastníků řízení. Dne 17.2.2014 však stavební úřad vydal usnesení zn. OVY/21439/2013/Vos, OVY/21424/2013/Vos, OVY/21436/2013/Vos, OVY/21421/2013/Vos, OVY/21422/2013/Vos, OVY/21423/2013/Vos, OVY/21411/2013/Vos, OVY/21425/2013/Vos, OVY/21427/2013/Vos a

OVY/21426/2013/Vos; těmito usneseními rozhodl o účastenství žalobců v řízeních o dodatečném povolení staveb řadových domů A7 – 8 a B1 – 8 tak, že ve vztahu k některým domům přiznal účastenství jen jednomu ze žalobců a u jiných žádnému z nich.

Napadenými rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání žalobců proti prvostupňovým rozhodnutím a tato rozhodnutí potvrdil jako správná; odůvodnění všech rozhodnutí jsou totožná, liší se pouze v identifikaci jednotlivých rodinných domů. V odůvodnění žalovaný po rekapitulaci předchozího řízení uvedl, že v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona je okruh účastníků stanoven podle § 109 stavebního zákona a pokud je v řízení posuzováno též umístění stavby, pak i dle § 85 stavebního zákona. Na tato ustanovení žalovaný odkázal s tím, že žalobci nejsou žádnou z osob v těchto ustanoveních uvedenou a nejsou tedy účastníky řízení o dodatečném povolení stavby. Námitku, že jednotlivá řízení o dodatečném povolení stavby měla být spojena v jedno řízení, žalovaný odmítl, neboť rozhodnutí o způsobu vedení řízení je v pravomoci stavebního úřadu. Žalovaný naopak není oprávněn nařizovat spojení či rozdělení probíhajících řízení, pokud zvolený způsob řízení není v rozporu se zákonem.

Žalobci v podané žalobě napadeným rozhodnutím vyčítají jejich nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Nejprve žalobci na podporu své žalobní legitimace uvádějí, že jsou vlastníky nemovitostí sousedících s pozemky vlastněnými osobou zúčastněnou na řízení, na nichž se nacházejí jednotlivé řadové rodinné domy. Napadenými rozhodnutími byli zkráceni na svých právech účastnit se řízení o dodatečném povolení staveb.

K meritu věci pak žalobci uvádějí, že žalovaný se nevypořádal s jejich odvolacími námitkami, že:

a) nebylo vydáno územní rozhodnutí; účastníky územního řízení byli žalobci podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona a měli tedy být účastníky i řízení o dodatečném stavebním povolení,

b) v rozhodnutí z 25. 2. 2013, č. j. 27975/2012/Te stavební úřad výslovně uvedl, že žalobci by byli účastníky stavebního řízení, kdyby se vedlo; v prvostupňových rozhodnutích pak dospěl k opačnému závěru,

c) stavební úřad měl jednotlivá řízení spojit, neboť se jedná o areál 16 řadových rodinných domů, ačkoliv stavební úřad uvedl, že každý z domů má vlastní režim.

Žalobci shledávají odůvodnění napadených rozhodnutí zcela nedostatečným, neboť se uvedenými námitkami vůbec nezabývalo; žalovaný tak porušil § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. V odůvodnění též není uvedeno, z jakých správních spisů plyne závěr žalovaného, že žalobci nesplňují podmínky účastenství v řízení. V této souvislosti žalobci odkazují na rozsudek Krajského soudu v Brně z 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2008 – 70 a rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51.

Žalobci navrhuje, aby soud napadená rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a zrušil též prvostupňová

rozhodnutí stavebního úřadu, neboť jsou nezákonná z důvodů uvedených v odvolání žalobců.

V doplnění žaloby ze 17. 12. 2013 pak žalobci soud upozornili na to, že stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby pro řadové domy A7 – 8 a B1 – 8, ve kterých považuje žalobce za účastníky. Z toho žalobci odvozují své účastenství i pro řízení o dodatečném povolení těchto domů a navrhli žalovanému postup uspokojení jejich práv vydáním nových rozhodnutí podle § 62 s. ř. s. Dne 2. 4. 2014 pak žalobci soud informovali o rozhodnutích o (ne)přiznání účastenství v řízeních o dodatečném stavebním povolení domů A7 – 8 a B1 – 8.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ji nepovažuje za důvodnou a napadená rozhodnutí naopak má za zákonná a plně přezkoumatelná. Konkrétně uvádí, že skutečnost, že žalobci byli v minulosti účastníky územního řízení, nezakládá automaticky právo na účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby. Pro účast v tomto řízení musí být splněny podmínky stanovené pro účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby. Žalovaný v napadených rozhodnutích odkázal na odůvodnění prvostupňových rozhodnutí, která vycházela ze znění § 109 písm. e) stavebního zákona účinného od 1.1.2013, který akcentuje jako podmínku účastenství dotčení práv vlastníka sousedního pozemku prováděním stavby. Žalobci s povolovanými stavbami sousedí nikoliv bezprostředně, tj. nejméně přes 3 další nemovitosti. Žalovaný též zdůrazňuje, že povolované stavby jsou již téměř dokončeny, tudíž přímé dotčení prováděním staveb není možné. Žalobcům tedy postavení účastníků řízení nenáleží.

Žalovaný též odmítl, že by nutně muselo mít všech 16 řadových domů společný režim jen kvůli tomu, že se jedná o řadové domy. Samostatné řízení může být vedeno proto, že dokončení či existence jednotlivých domů nezávisí na stavu sousedních domů.

K doplnění žaloby ze dne 17. 12. 2013 pak žalovaný uvedl, že účastenství žalobců v řízení o dodatečném povolení stavby pro některé z řadových rodinných domů nezakládá jejich práva v řízení o jiných domech. Pro každý řadový dům se vede samostatné řízení, proto se i okruh účastníků liší. Žalovaný tak setrval na svém návrhu, aby soud žalobu zamítl.

Žalobci v replice z 2. 4. 2014 mimo informace o postupu řízení ve vztahu k řadovým domům A7 – 8 a B1 – 8 soudu též předestřeli detailnější důvody, pro které se domnívají, že pro všechny řadové domy má být vedeno společné řízení o dodatečném povolení stavby. Podle jejich názoru se jedná fakticky o jedinou stavbu, neboť domy mají společné první podzemní podlaží a společnou infrastrukturu, jak plyne z projektové dokumentace; domy jsou tedy konstrukčně jednou stavbou se společnými základy. Jednotlivé domy pak mají pouze dvě izolované stěny. Z toho žalobci dovozují, že napadená rozhodnutí jsou nejen nepřezkoumatelná, jak tvrdí v žalobě, ale též věcně nesprávná, neboť pozemky žalobců mají s (takto určenou jedinou) stavbou celého komplexu domů společnou vlastnickou hranici. Jsou tedy sousedy nejen v širším slova smyslu, jak dokládá rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 27/2006, nýbrž i sousedy bezprostředními.

Městský soud v Praze v řízení vyrozuměl stavebníka jako možnou osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s., který prohlásil, že svá procesní práva bude uplatňovat, a soudu též zaslal své vyjádření k žalobě.

Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) ve svém vyjádření k žalobě popřela její důvodnost. Je toho názoru, že napadená rozhodnutí obsahují konkrétní důvody a odkazy na zákonná ustanovení, z nichž je zřejmé, proč žalobci nejsou účastníky řízení o dodatečném povolení staveb jednotlivých domů. Upozorňuje na podmínky stanovené v § 109 písm. e) stavebního zákona pro účastenství ve stavebním řízení, zejména na podmínku dotčenosti prováděním stavby; tato podmínka podle jejího názoru není splněna, též s ohledem na to, že stavby jsou již téměř dokončeny.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, poněvadž napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Postupoval tak podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud v řízení shledal důvody pro přednostní projednání věci ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s., zohlednil zejména skutečnost, že před správními orgány probíhají věcně obdobná řízení týkající se zbývajících řadových domů A7 – 8 a B1 – 8, považoval proto za vhodné vyjádřit se k věci co nejdříve.

Městský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a přihlédl též k vadám, jež je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobci postavili svou žalobu pouze na tvrzené nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí pramenící z toho, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.

O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze v obecné rovině hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soud však též upozorňuje, že míru podrobnosti odůvodnění rozhodnutí určuje do značné míry i sám žalobce (odvolatel) tím, jak konkrétně formuluje svou odvolací námitku. V zásadě tedy platí, že čím je odvolací námitka obecnější, tím obecněji k ní může odvolací správní orgán přistoupit; obdobně se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, ke vztahu žalobních bodů a posouzení správním soudem; zdejší soud považuje tyto závěry za platné též pro správní řízení. Touto optikou tedy soud poměřil napadená rozhodnutí a odvolání žalobců.

Žalobci tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s jejich námitkou, že byli účastníky řízení o umístění stavby podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, mají být tedy i účastníky řízení o dodatečném povolení stavby. Žalovaný na takto formulovanou námitku reagoval

v podstatě pouze citací § 85 stavebního zákona s tím, že žalobce nelze zařadit do žádné ze skupin osob, na něž ustanovení míří.

Soud s odkazem na shora uvedené podotýká jednak, že odůvodnění žalovaného je v tomto směru skutečně velmi úsporné, a jednak též však to, že ani žalobci neuvedli ničeho konkrétního, z čeho by mělo být patrné přímé dotčení jejich práv.

V kontextu celé věci však odůvodnění žalovaného nemůže obstát. Předně je nutno mít na paměti, že otázku účastenství v řízení musí správní orgány posuzovat z úřední povinnosti a zkoumat ji i bez pregnantně formulovaných námitek. V posuzovaném případě tak měly správní orgány vycházet ze znění § 129 odst. 2 věta sedmá stavebního zákona, který stanoví, že *„Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85.“* Správní orgány tak měly nejprve posoudit, zda v řízení o dodatečném povolení stavby je třeba posuzovat i otázky umístění stavby, v případě pozitivního závěru pak měly stanovit okruh účastníků řízení jednak podle § 109 stavebního zákona a jednak též podle § 85 téhož zákona.

Z napadených rozhodnutí ani ze správních spisů však nelze dospět k jednoznačnému závěru, jaké právní otázky měly být v řízení o dodatečném povolení stavby řešeny. Z formulace odvolací námitky žalobců lze tušit, že řízení o umístění stavby proběhlo, v žalobě však žalobci uvádí, že toto řízení bylo zastaveno bez vydání meritorního rozhodnutí. V rozhodnutí stavebního úřadu zde dne 7. 3. 2013, zn. OVY/27975/2012/Te, kterým bylo určeno, že osobě zúčastněné na řízení nevzniklo právo stavby na základě certifikátů autorizovaného inspektora, se však uvádí jako jeden z důvodů tohoto rozhodnutí, že *„certifikáty nemohly stvrdit soulad navrhovaných staveb s rozhodnutím o umístění staveb, jelikož stavby umístěny nebyly“*.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žalovaný měl v napadených rozhodnutích posoudit, zda stavební úřad nepochybil, když otázku účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby posuzoval pouze s ohledem na okruh účastníků stanovený pro stavební řízení v § 109 stavebního zákona. Touto otázkou se měl zabývat jednak při přezkoumání napadených rozhodnutí z hlediska jejich zákonnosti, jak mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu a jednak též k námitce žalobců, ač ne zcela pregnantně formulované. Z tohoto důvodu soud přisvědčil námitce žalobců, že napadené rozhodnutí je ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Námitce nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou odkazující na rozpor tvrzení stavebního úřadu v rozhodnutí ze 7. 3. 2013, zn. OVY/27975/2012/Te a v prvostupňových rozhodnutích, zdejší soud též přisvědčil. Žalovaný se k této námitce v napadených rozhodnutích nijak nevyjádřil, soud tedy v této části shledal napadená rozhodnutí též nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o poslední námitku, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou směřující k požadavku na vedení společného stavebního řízení podle § 140 správního řádu, soud ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný se k této námitce v napadených rozhodnutích

věnoval, uvedl, že se jí nemůže věcně zabývat, neboť způsob vedení řízení je na stavebním úřadu. Žalovaný jako odvolací orgán se k němu nemůže vyjadřovat, není-li postup stavebního úřadu v rozporu se zákonem. Věcně však soud nemůže v probíhajícím řízení tuto otázku hodnotit; v současné chvíli totiž soud posuzuje pouze zákonnost rozhodnutí správních orgánů o účastenství žalobců v řízení. Zda (ne)vedení společného řízení má vliv na zákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení staveb bude možno zkoumat až při případném soudním přezkumu takového rozhodnutí. Pro posouzení otázky účastenství v řízení by ostatně vedení společného řízení nemělo žádný vliv s ohledem na § 140 odst. 6 správního řádu.

Na okraj pak soud podotýká, že tvrzení žalobců, že jednotlivé řadové domy nejsou samostatnými stavbami, nesouvisí s tím, zda vést či nevést společné řízení. Tato tvrzení totiž spíše směřují k tomu, zda se jedná o jednu či více (samostatných) staveb. Touto otázkou se však soud též nemůže v probíhajícím řízení zabývat.

Pro úplnost ještě soud dodává, že, pokud žalobci ve svém podání z 2. 4. 2014 tvrdili, že jsou napadená rozhodnutí i věcně nesprávná, soud se jejich námitkou nemohl zabývat, neboť byla uplatněna po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby. Ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. totiž stanoví, že rozšířit žalobu o další žalobní body lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby; tato lhůta v projednávané věci uplynula dne 4. 1. 2014.

Poněvadž soud shledal žalobu důvodnou, napadená rozhodnutí žalovaného zrušil bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Soud nevyhověl návrhu žalobců, aby podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil též prvostupňová rozhodnutí stavebního úřadu, neboť – i s ohledem na obsah podané žaloby – se soud zabýval pouze přezkoumatelností napadených rozhodnutí, nikoliv jejich věcnou správností.

Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení účastník ve věci úspěšný proti účastníku neúspěšnému.

Přiznaná náhrada nákladů řízení sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 30 000 Kč. Pro přehlednost soud dodává, že žalobci zaplatili ještě celkem 10 000 Kč jako soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření (položka 5 Sazebníku soudních poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích), poněvadž však návrh žalobců nebyl úspěšný (viz usnesení soudu z 13. 12. 2013, č. j. 3 A 123/2013 – 44), soud náhradu nákladů v této části nepřiznal.

Dále přiznaná náhrada sestává z nákladů na zastoupení advokátem, a to za celkem tři úkony právní služby. Za úkony právní služby ve věci samé soud považuje pouze takové úkony, které se týkají meritorních otázek a zároveň přináší nové žalobní body či nová skutková tvrzení, kterými se může soud meritorně zabývat. Za těchto podmínek soud přiznal tedy náhradu nákladů pouze za tyto úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a doplnění žaloby ze 17. 12. 2013 podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Výše náhrady za jeden úkon právní služby je stanovena

na 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu. Ke každému úkonu pak byla ještě připočtena částka 300 Kč jako paušální náhrada nákladů podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Takto určená částka nákladů pak byla ještě zvýšená o částku odpovídající dani z přidané hodnoty (21 %), neboť zástupce je plátcem této daně. Náhrada nákladů za zastoupení advokátem tak činí 12 342 Kč pro jednoho žalobce.

Poněvadž zástupce zastupoval oba žalobce společně a činil ve věci společné úkony, soud postupoval podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Odměnu za každou zastupovanou osobu tedy snížil o 20 %. Náhradu za zastupování advokátem tak určil ve výši 19 747 Kč.

Celkem tedy soud na náhradě nákladů řízení přiznal částku 49 747 Kč a k jejímu plnění určil přiměřenou lhůtu.

Poněvadž osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, soud jí náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová